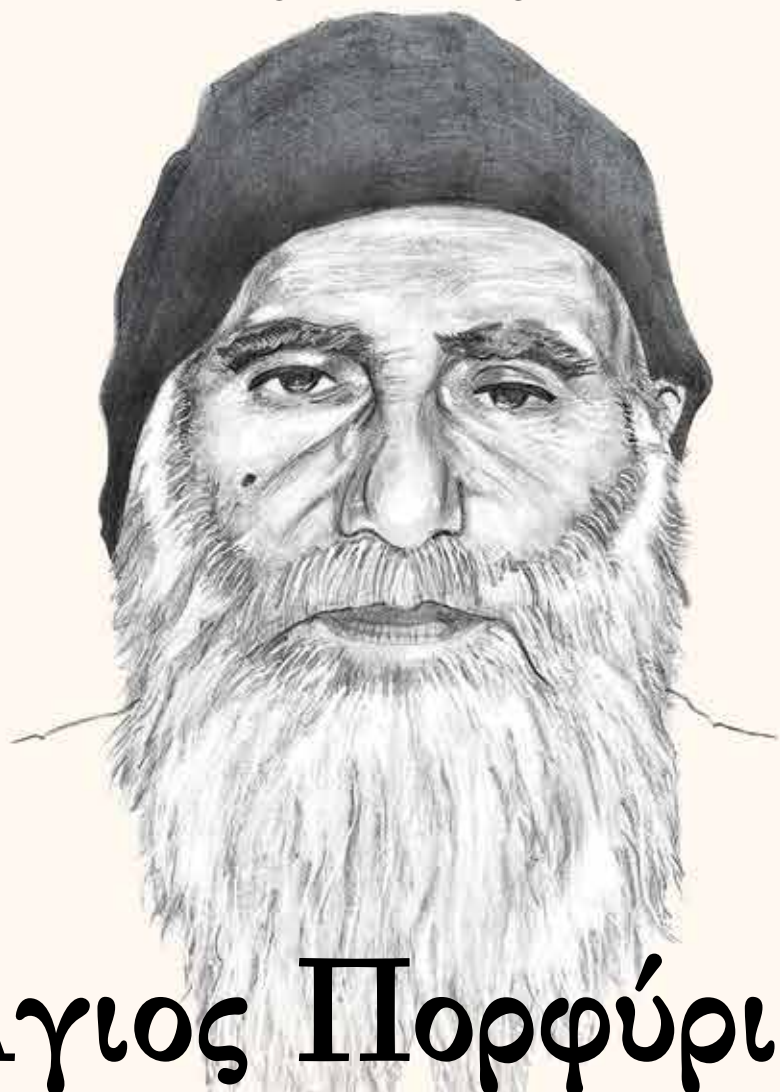

ΜΑΡΘΑ ΠΑΤΛΑΚΟΥΤΖΑ

Άγιος Πορφύριος

ο Καυσοκαλυβίτης

Βιογραφία και Θαύματα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ

ΤΙΤΛΟΣ: Άγιος Πορφύριος ο Κausοκαλυβίτης
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μάρθα Πατλάκουτζα
ΣΕΙΡΑ: Βιογραφία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαριάννα Σωκράτους
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΟΥ: Σωτήρης Καραγιαννάκης
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Μάρθα Πατλάκουτζα
Copyright © 2019 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5240-28-8

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr
facebook: Εκδόσεις ΕΞΗ

ΜΑΡΘΑ ΠΑΤΛΑΚΟΥΤΖΑ

*ΛΙΤΙΟΣ ΠΟΡΦΥΡΙΟΣ
Ο ΚΛΥΣΟΚΑΛΥΒΙΤΗΣ*

Εκδόσεις Έξη

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2019

«Ο Χριστός είναι η ελπίδα μας.
Εγώ δεν έχω τίποτα.
Ο Χριστός μόνο έχει το παν».

Γέρων Πορφύριος

Μικρόν Απόδειπνον (Προσευχή)

Παναγία τριάς, ελέησον ημάς.

Κύριε, ιλάσθητι ταις αμαρτίαις ημών.

Δέσποτα, συγχώρησον τας ανομίας ημίν.

Άγιε, επίσκεψαι και ίασαι τας ασθενείας ημών,
ένεκεν του ονόματός σου.

Κύριε, ελέησον.

Κύριε, ελέησον.

Κύριε, ελέησον.

*Ὅποιος αγαπάει λίγο, δίνει λίγο.
Ὅποιος αγαπάει περισσότερο, δίνει περισσότερο.
Ὅποιος αγαπάει πάρα πολύ,
τι έχει αντάξιο να δώσει;
Δίνει τον εαυτό του!*

Ἅγιος Πορφύριος

Ευχαριστίες συγγραφέως

Η συγγραφική ενασχόληση με τη ζωή και το έργο ενός Αγίου είναι ένα πόνημα ξεχωριστό και ιδιαίτερα δύσκολο. Με σεβασμό και απόλυτη επίγνωση της αναξιότητός μου ξεκίνησα την έρευνα και τη μελέτη όλων όσων έχουν γραφτεί για τον αγαπημένο μας Άγιο Πορφύριο.

Ο πατέρας Πορφύριος ήταν μια αγιασμένη ανθρώπινη μορφή, που κάθε ώρα και λεπτό έκανε τον λόγο του Θεού πράξη αγάπης. Τη ζωή του χαρακτήριζε η ταπεινότητα και η απλότητα, μα κυρίως η προσφορά στον άνθρωπο.

Ο παππούλης Πορφύριος με το παιδικό του χαμόγελο κατανοούσε σε βάθος την ανθρώπινη ψυχή δίχως καμία κατάκριση και με λόγια απλά έδειχνε στο ποιμνιό του το δρόμο του φωτός, το δρόμο του Κυρίου Ιησού Χριστού. Γιατί ο Χριστός είναι το παν.

Κατά τη συγγραφή αυτού του πονήματος χρησιμοποιήθηκαν τα λόγια από την πνευματική παρακαταθήκη των διδασχών και συμβουλών του

Αγίου Πορφυρίου από το βιβλίο: *«Αγίου Πορφυρίου Καυσοκαλυβίτου, Βίος καί Λόγοι, Ίερά Μονή Χρυσοπηγής, Χανιά – Κρήτη»*. Έτσι, οφείλω ένα τεράστιο ευχαριστώ από τα βάθη της καρδιάς μου στην Ίερά Μονή Χρυσοπηγής για την άδεια χρήσης των λόγων και των σύντομων κειμένων του Αγίου από το εξαίρετο βιβλίο τους.

Παρακαλώ τον Άγιο να μου δώσει τον λόγο και να λύσει τη σιωπή μου οδηγώντας την πένα και την καρδιά μου.

Άγιε του Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών.

Περιεχόμενα

Τα πρώτα χρόνια	19
Στον Πειραιά, Οι πρώτες απόπειρες	45
Η τρίτη απόπειρα	71
Στα Καυσοκαλύβια, Ανδονοζωή	89
Μοναχός Νικήτας	133
Επάνοδος στον κόσμο	161
Πατέρας Πορφύριος	187
Στην Πολυκλινική Αθηνών	211
Ο Άγιος της Ομόνοιας	245
Άγιος Γεράσιμος	295
Ο Γέροντας της Πεντέλης	321
Να δοθείς στην αγάπη του Θεού	339
Η Θεία Χάρη δεν είναι επιστήμη, δεν είναι τέχνη, δεν λανθάνει ποτέ	355
Μήλεσι Αττικής	379
Επιστροφή στον Άθωνα	409
Η πνευματική διαθήκη του πατέρα Πορφύριου	423
Αγιοκατάταξη του Γέροντος Πορφυρίου	427
Αντί Επιλόγου	429
Βιβλιογραφία	433

Τα πρώτα χρόνια

«Ο Θεός ἀγάπη ἐστὶ
καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ
μένει καὶ ὁ Θεός ἐν αὐτῷ».
(Α΄ Ιωάνν. 4, 16)

Ήταν η χρονιά του 1891. Μεσ στο καταχείμωνο, το χιόνι είχε σκεπάσει ολάκερα χωριά και πολιτείες στο νησί της Εύβοιας. Ο αέρας λυσομανούσε παγωμένος, κάνοντας τη γενειάδα του Αγίου Νεκταρίου να κρουσταλλιάζει και την ανάσα του να βγαίνει βαριά. Βαστούσε κατάσαρκα το διοριστήριό του στη Μητρόπολη Χαλκίδας και η καρδιά του ήταν ήρεμη πια και γεμάτη λαχτάρα. Η καινούρια του αποστολή ήταν να κηρύξει τον Λόγο του Θεού σε όλο το νησί.

Όλη τη νύχτα ταξίδευε από την Αθήνα ως τη Χαλκίδα με το καϊκάκι της γραμμής. Και σαν ο Μεγαλοδύναμος χάραξε τη μέρα κι έστειλε το πρώτο φως ενός ήλιου δύσκολου και απόμακρου, που πάλευε να εμφανιστεί ανάμεσα στα γκρίζα

σύννεφα, το βήμα του πάτησε στην ξύλινη αποβάθρα της Χαλκίδας.

Εκεί τον περίμενε ένας άνθρωπος της εκκλησίας, αμίλητος και σκυθρωπός. Του παρέδωσε το μουλαράκι του και τον λοξοκοίταξε για πολλοστή φορά.

Καλό ανθρωπάκι μοιάζει. Μπα, δεν του φαίνεται..., ήταν οι σκέψεις του Πονηρού που σεργιάνισαν στο μυαλό του απλοϊκού χωρικού.

Συκοφαντίες είχαν προφτάσει τον ερχομό του Αγίου Νεκταρίου για όσα είχαν συμβεί στην προηγούμενη θέση του, στο Πατριαρχείο Αλεξάνδρειας. Οι κακές γλώσσες διέδωσαν σαν νερό το φαρμάκι τους και όλοι, σαν τον έβλεπαν, δεν ήξεραν τι να πιστέψουν για αυτή την καλοσυνάτη ασκητική φιγούρα, που με τόση απλότητα και καρτερικότητα συνομιλούσε μαζί τους.

Ο Άγιος Νεκτάριος επέλεξε να μην καταλύσει στην οικία της Μητρόπολης. Η αποστολή του τον καλούσε εκεί έξω, στην ύπαιθρο. Έτσι, με το μουλαράκι του άρχισε να ταξιδεύει από άκρη σε άκρη σε όλο το νησί. Φορτωμένος με το ταγάρι του, που είχε τα εντελώς απαραίτητα, το Ευαγγέλιο και το πετραχήλι του, τυλιγμένα προσεχτικά σε ένα πορφυρό, πήρε τον χωμάτινο δρόμο της δημοσίας.

Στάθμευε σε κάθε χωριό για λίγες ώρες ή για λίγες μέρες. Γνώρισε το άσχημο πρόσωπο της φτώχειας, αλλά και το πρόσωπο της ταπεινής ευλάβειας των τυραννισμένων χωρικών. Σε εκκλησίες, σε πλατείες, σε αυλές, με τις θεόπνευστες ομιλίες του μάγευε τους κατοίκους, που σύντομα κατάλαβαν πως όλες οι συκοφαντίες αποτελούσαν μια καλοστημένη πλεκτάνη εις βάρος του και έτσι αγκάλιασαν τον ιεροκήρυκά τους με αγάπη.

Γρήγορα, λοιπόν, έφτασε η πρώτη άνοιξή του στην Εύβοια και ήταν πραγματικά χαρά Θεού. Ο δρόμος του τον έφερε και στο χωριουδάκι του Αγίου Ιωάννη της επαρχίας Καρυστίας. Ο τόπος έμοιαζε παραδεισένιος, καταπράσινος, με δάση, τρεχούμενα νερά, πλατάνια και αιωνόβιους ελαιώνες. Σαν αντίκρισε όλη αυτή την ομορφιά, ο Γέροντας χαμογέλασε γαλήνια μπροστά στο έργο του Θεού.

Ξεπέζεψε από το μουλαράκι του, τίναξε τη σκόνη από πάνω του κι έξυσε τη μακριά λευκή γενειάδα του. Ανάσανε βαθιά κι έκανε μερικά βήματα για να ξεμουδιάσει το πιασμένο του κορμί. Η φθαρμένη ταμπέλα στην είσοδο του χωριού έγραφε: «Άγιος Ιωάννης ο Θεολόγος». Σαν διάβασε την ονομασία, το βλέμμα του φωτίστηκε. Ξέλυσε το

σημειωματάριό του και γύρεψε τη σελίδα που τον ενδιέφερε. Διάβασε όσα με καλλιγραφικά γράμματα είχε καταγράψει στο κιτρινισμένο χαρτί. Το χωριό αυτό είχε μια παλιά εκκλησία με το ίδιο όνομα, αλλά πριν από πολλά χρόνια οι κάτοικοι είχαν μεταφέρει τα σπίτια τους πάνω στο λόφο και είχαν φτιάξει εκεί έναν καινούριο ναό, τον Άγιο Δημήτριο.

Βάδισε αργά με τη μαγκούρα του, σέρνοντας από το σκοινί το μουλαράκι του. Μειμιάς πήρε να ρουφάει εικόνες, ακούσματα, εντυπώσεις. Η ματιά του σκάλωσε στην εικόνα των φτωχικών καλυβιών. Τα βλέφαρά του έσμιζαν σε μια στενάχωρη γραμμή.

Βασανισμένος τόπος, βασανισμένο το ποίμνιό Σου, συλλογίστηκε και πήρε να προσεύχεται σιωπηλά. «Αμήν», ψέλλισαν στο τέλος του χείλη του.

Η συμπονετική ματιά του αγκάλιασε τις αθώες παιδικές ψυχές που έτρεχαν ξέγνοιαστες στους χωμάτινους δρόμους. Οι γυναίκες στο πέρασμά του άφησαν την πάστρα των καλυβιών τους και κοντοστάθηκαν γεμάτες περιέργεια. Ο Άγιος ένευσε το χαιρετισμό του με καλοσύνη. Αναγνώρισε στα σκυθρωπά τους πρόσωπα την ανέχεια και πόνεσε

η ψυχή του, γιατί και ο ίδιος, όταν ήταν μικρός, είχε περάσει δύσκολα και πονεμένα χρόνια.

Γεννημένος στη Σηλυβρία της Ανατολικής Θράκης, από φτωχή οικογένεια και ο ίδιος, στα δεκατρία του έφυγε για την Κωνσταντινούπολη, για να στηρίξει την οικογένειά του. Εκεί εργάστηκε σε συσκευαστήριο καπνού. Ο εργοδότης του, όμως, αποδείχτηκε σκληρός και απάνθρωπος. Δεν δίστασε να τον εκμεταλλευτεί οικονομικά και τον ξυλοφόρτωνε με κάθε ευκαιρία.

Μια μέρα, ένας έμπορος, βλέποντας τον άγριο ξυλοδαρμό του, τον λυπήθηκε τόσο πολύ, που αποφάσισε να τον σώσει κι έτσι τον πήρε στη δουλειά του στο καπνοπωλείο του. Εκεί, το αγόρι ανάσανε για πρώτη φορά τη γλύκα της ζωής. Ταυτόχρονα, είχε αρχίσει να μελετά και τα ρητά των Αγίων Πατέρων. Έτσι, έγραφε κάποια από αυτά στις χάρτινες σακούλες του καπνοπωλείου, για να τα διαβάσουν όσοι αγόραζαν καπνό και να ωφεληθούν από αυτά. Γενικά, το αγόρι σε κάθε δυσκολία, αλλά και σε κάθε χαρά του, είχε πάντα συντροφιά του την αγάπη του για τον Θεό.

Καθώς μεγάλωνε, άλλαξε πολλές δουλειές. Τελικά, αποφάσισε να μονάσει και χάρη στη ρητορική του ικανότητα έγινε ιεροκήρυκας. Κατόπιν

φοίτησε στη Θεολογική Σχολή Αθηνών και αφού πήρε το πτυχίο του, αναχώρησε για την Αίγυπτο.

Αμέσως ξεχώρισε για την ευλάβειά του. Μελετούσε ακατάπαυστα και οι γνώσεις του έκαναν τους πάντες να τον θαυμάζουν. Καθώς ήταν σπουδαγμένος, τον προόριζαν για τον Πατριαρχικό θρόνο της Αλεξάνδρειας. Όμως ο Πονηρός έσπειρε το σαράκι της ζήλιας. Συκοφαντίες σπύλωσαν την τιμή και την υπόληψή του. Ο Άγιος Νεκτάριος σκέφτηκε πως αυτό ήταν το θέλημα του Θεού κι έτσι εγκατέλειψε τιμές και αξιώματα κι έφυγε από την Αίγυπτο πικραμένος με προορισμό την Αθήνα.

Κατά την επτάμηνη παραμονή του στην πρωτεύουσα χτύπησε πολλές πόρτες. Παρά τις οικονομικές δυσκολίες, τις ταλαιπωρίες και τις ταπεινώσεις, ο Άγιος Νεκτάριος δεν το έβαλε κάτω και τελικά η επιμονή του απέδωσε καρπούς, καθώς τον διόρισαν ιεροκήρυκα στην Ιερά Μητρόπολη Χαλκίδας.

Η ταπεινή του θέση δεν τον πείραξε καθόλου. Προτιμούσε να βρίσκεται κοντά στο ποίμνιό του ως απλός ιερέας, παρά να διεκδικεί δόξες και μεγαλεία. Αυτά ήταν για τους άλλους. Ο ίδιος είχε αφιερώσει την ψυχή και το σώμα του στην αγάπη

του Θεού κι έτρεφε μόνο μία επιθυμία: να μιμηθεί την ταπεινότητα του Χριστού.

Όμως, όλα αυτά αποτελούσαν πια παρελθόν. Ο Άγιος Νεκτάριος άφησε κατά μέρος τις αναμνήσεις του παρελθόντος και με την καρδιά του να βαστά σαν φυλαχτό την αγάπη του για τον συνάνθρωπο, χαμογέλασε στους πιστούς.

Το νέο της άφιξής του στο χωριό του Αγίου Ιωάννη διαδόθηκε σαν αστραπή και πριν καλά-καλά ο Άγιος φτάσει στο κατώφλι τού ασβεστωμένου πλίνθινου μικρού ναού που έλεγαν πως βαστούσε από το 1500 μ.Χ., οι κάτοικοι δίχως άλλη σκέψη άφησαν τις τσάπες και τα χωράφια τους, την πάστρα και τη λάτρα κι έτρεξαν κοντά του.

Πρόσωπα ισχνά, ρυτιδιασμένα, τάλαιπωρημένα από τον αγώνα της βιοπάλης και παιδιά με μπαλωμένα ρούχα, ξυπόλυτα, τον τριγύρισαν με ολοφάνερη περιέργεια αλλά και σεβασμό. Ο Άγιος συνομίλησε με τους χωριανούς και αποφάσισε πως θα έμενε αρκετό καιρό σ' αυτόν τον τόπο. Ένωθε πως οι άνθρωποι τον είχαν ανάγκη και δεν υπήρχε περίπτωση να τους αρνηθεί τη βοήθειά του.

Δειλά-δειλά, ανάμεσα σε όλους τους άλλους, τον σίμωσε κι ένα νέο παλικάρι κοντά στα δεκαοχτώ. Ανακατεύτηκε με το πλήθος που είχε πια κα-

τακλύσει ασφυκτικά την εκκλησία του χωριού. Ο νέος αυτός ήταν ο Λεωνίδας Μπαϊρακτάρης, ένας πρᾶος, καλόκαρδος, μα κυρίως θεοσεβούμενος άνθρωπος. Είχε μεγαλώσει σε μια οικογένεια που την τυραννούσε η φτώχεια, αλλά την ευλογούσε ο Κύριος με πίστη.

Από την επόμενη μέρα, ο Λεωνίδας άρχισε να ακολουθεί τον ιερομόναχο Νεκτάριο, όπως και τόσοι άλλοι πιστοί. Η ψυχή του πήρε να ρουφά λαίμαργα τα λόγια του. Η ματιά του Αγίου Νεκταρίου ξεχώρισε μεμιάς το μελαχρινό παλικάρι ανάμεσα στο πλήθος. Στο γεμάτο ευλάβεια βλέμμα του νέου διέκρινε τη μεγάλη αγάπη του για τον Θεό. Μια αγάπη απόλυτη, άδολη, αγνή. Έτσι, τον κάλεσε κοντά του. Το παλικάρι, γεμάτο συστολή, άκουσε τον Γέροντα να του μιλά σαν να τον ήξερε χρόνια. Του ζήτησε για όσο καιρό θα ήταν στο νησί, να γίνει βοηθός του. Ο Λεωνίδας γούρλωσε τα μάτια του από την έκπληξη. Εκείνη τη στιγμή ένιωσε ανάξιος, καθώς δεν γνώριζε και πολλά γράμματα. Ωστόσο, υπακούοντας στον σεβάσμιο άντρα, δέχτηκε με μεγάλη χαρά, και από την πρώτη κιόλας ώρα έκανε τα πάντα για να στηρίξει το δύσκολο έργο του ιεροκέρυκα.

Το διάστημα που ακολούθησε, αποδείχτηκε

πως ο Άγιος Νεκτάριος δεν είχε λαθέψει. Ο Λεωνίδας, με αυταπάρνηση, αφιέρωσε την ψυχή του στον Θεό και στον ιερομόναχο. Ως ένα μικρό ευχαριστώ ανταπόδοσης, ο σεβάσμιος ιεροκήρυκας, λοιπόν, αποφάσισε να του διδάξει γράμματα και τον Λόγο του Θεού. Και το έπραξε. Του έμαθε να ψάλλει και του δίδαξε το Ευαγγέλιο.

Οι κάτοικοι της Εύβοιας αγάπησαν πολύ τον Άγιο Νεκτάριο. Ήταν ο πνευματικός πατέρας τους. Η απέριττη ασκητική απλότητα των τρόπων του έκανε τον κόσμο να τον πλησιάζει, να τον αποκαλεί «Παππούλη» και να ζητά την ευλογία του. Στο γαλήνιο πρόσωπό του έβλεπαν το φως του Χριστού και πλέον στα κηρύγματά του πλήθος κόσμου συναζόταν για να ρουφήξει το νέκταρ των ιερών λόγων του. Και τότε τα δοχεία των ψυχών τους γέμιζαν με αγάπη προς τον Θεό, δύναμη κι ελπίδα.

Ο Λεωνίδας στα επόμενα δυόμισι χρόνια στάθηκε ακούραστος βοηθός στο πλευρό του Αγίου Νεκταρίου. Η βιωτή του ρασοφορεμένου άντρα άλλαξε παντελώς τη ρότα της ζωής του νεαρού Μπαϊρακτάρη. Γαλήνη και ειρήνη επικρατούσαν πλέον στην καρδιά του, καθώς είχε φωτιστεί ο τρόπος με τον οποίο έβλεπε τον κόσμο γύρω του.

Επόμενο ήταν, λοιπόν, μέσα του, να γεννηθεί η επιθυμία να μιμηθεί τον μέντορά του και να αφιερωθεί στον Θεό, να γίνει κι αυτός καλόγερος. Όμως, αυτό δεν ανήκε στα σχέδια του Υψίστου.

Στα 1893, η Μητρόπολη Χαλκίδας χήρεψε. Οι Ευβοείς ζήτησαν επίμονα από τις εκκλησιαστικές αρχές της Ελλάδας να ορίσουν τον Άγιο Νεκτάριο ως ποιμενάρχη τους. Όμως, παρά τις επιθυμίες και τις προσπάθειές τους δεν μπόρεσαν να επιτύχουν την παραμονή του στην Εύβοια, ο οποίος μετατέθηκε τέλη Αυγούστου του 1893 στο νομό Φθιώτιδας και Φωκίδας και πάλι ως ιεροκήρυκας.

Ο Λεωνίδας δεν μπορούσε να τον ακολουθήσει πέρα από το νησί. Η μεγάλη φτώχεια της οικογένειάς του έβαλε φρένο στα όνειρα και τις επιθυμίες του. Πριν σκεφτεί τον εαυτό του, έπρεπε να σκεφτεί τι θα γινόταν η φαμελιά του χωρίς εκείνον, καθώς οι ώμοι του βάραιναν από το φορτίο της ευθύνης. Έτσι, δεν είχε άλλη επιλογή. Τηρώντας τις αρχές και τα πιστεύω του, όφειλε να προστατεύσει τους αγαπημένους του, να τους στηρίξει με την εργασία και την παρουσία του. Και αυτό το ηθικό χρέος καθόρισε τελικά τις επιλογές και το μέλλον του νεαρού Μπαϊρακτάρη.

Σαν έφυγε ο Άγιος Νεκτάριος από το νησί, ο

Λεωνίδας μπορεί να γεύτηκε την απογοήτευση, αλλά δεν έχασε ούτε λεπτό την πίστη του και δεν εγκατέλειψε ποτέ το δρόμο του Χριστού. Έγινε ψάλτης και παντρεύτηκε την Ελένη Αντωνίου. Ξεκίνησαν την οικογένειά τους σε έναν αιώνα που τα πάντα άλλαζαν γύρω τους, εκτός από τη φτώχεια τους. Παρά τα λιγοστά υπάρχοντά τους, όμως, ήταν ένα αντρόγυνο αγαπημένο και η καρδιά τους ήταν πλούσια από συναισθήματα.

Το πρώτο παιδί τους, ένα κοριτσάκι, μόλις έκλεισε τον πρώτο χρόνο ζωής του, πέθανε. Αυτό τους λύπησε βαθύτατα, αλλά συνέχισαν να ζουν με την επιθυμία να κάνουν μια μεγάλη οικογένεια.

Στις 7 Φεβρουαρίου 1906 γεννήθηκε το τέταρτο κατά σειρά παιδί τους, που ήταν αγόρι. Του έδωσαν το κοσμικό όνομα Ευάγγελος. Ο ερχομός του στον κόσμο αποτελούσε μία χαρούμενη είδηση για το ζευγάρι. Κανείς τους, όμως, δεν γνώριζε πως αυτό το παιδί, σαν έφτανε το πλήρωμα του χρόνου, έμελλε να γίνει ο μεγάλος Άγιος της Ορθοδοξίας, ο Άγιος Πορφύριος.

Άγιος Πορφύριος

ο Καυσοκαλυβίτης

Βιογραφία και Θαύματα

«Αν θέλεις, μπορείς να αγιάσεις και μέσα στην Ομόνοια», έλεγε ο Γέροντας Πορφύριος. Και τούτα τα λόγια του τα έκανε πράξη στην ταπεινή του βιωτή αγαπώντας τον κάθε άνθρωπο ως αδελφό του.

Το ταξίδι του ξεκίνησε από τον Άγιο Ιωάννη της Εύβοιας και με πίστη και προσευχή βρέθηκε σαν σε όνειρο στα ευλογημένα Καυσοκαλύβια, όπου κι έλαβε το μοναχικό σχήμα. Ωστόσο, ο Θεός δεν τον κράτησε στο Άγιο Όρος. Του έδωσε μια ισχυρή αποστολή, αξιώνοντάς τον να δώσει την ασκητική του μάχη μέσα στην ανθρώπινη κοινωνία.

Ο Γέροντας Πορφύριος δόθηκε με αγάπη, αυταπάρνηση και άκρατη ταπείνωση στην υπηρεσία του ανθρώπου, στην υπηρεσία του άρρωστου και του βασανισμένου. Για τριάντα τρία ολόκληρα χρόνια λειτουργούσε στο παρεκκλήσι του Αγίου Γεράσιμου στην Πολυκλινική Αθηνών της πλατείας Ομονοίας κι εξομολογούσε τις τυραννισμένες ψυχές. Με το προορατικό και διορατικό του χάρισμα βοήθησε να γιατρευτεί το σώμα και η ψυχή χιλιάδων πιστών. Ακόμα κι όταν αρρώστησε βαριά, συνέχισε να προσεύχεται και να στηρίζει με όλο του το είναι κάθε άνθρωπο που ζητούσε τη βοήθειά του.

Ως αληθινός Καυσοκαλυβίτης δεν ρίζωσε σε καμία καλύβη. Ρίζωσε, όμως, στις καρδιές των ανθρώπων ως ο άγιος της αγάπης, προτρέποντας όλους εμάς να είμαστε ένα, με κεφαλή τον Χριστό.

Όταν θα φύγω,
θα είμαι πιο κοντά σας.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ

B10002

ISBN 978-618-5240-28-8

9 786185 240288